

ת"פ (חיפה) 2047-05-24 - מדינת ישראל נ' רוברט חיימוב

ת"פ (חיפה) 2047-05-24 - מדינת ישראל נ' רוברט חיימובשלום חיפה

ת"פ (חיפה) 2047-05-24

מדינת ישראל

נגד

רוברט חיימוב

ע"י עו"ד שלזינגר

בית משפט השלום בחיפה

[02.12.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

החלטה

ביום 1.5.24 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום שמייחס לו עבירות של איומים ותקיפת קטין על ידי אחראי - עבירות שבוצעו, לכאורה, ביום 2.1.21. הנאשם טוען כי המאשימה הגישה את כתב האישום תוך הפרת הוראת סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); ולכן מבקש לבטל את כתב האישום.

המאשימה מצדה טוענת כי קיימה את הנחיות היועמ"ש כלשונן, קרי, היא לא הפרה את הוראות הדין, ולכן יש לדחות את הבקשה.

המסגרת הנורמטיבית

1. סעיף 57א לחסד"פ התווסף במסגרת תיקון 87 לחסד"פ, כחלק מרפורמה כללית בהוראות ההתיישנות בדין הפלילי. התיקון פורסם ביום 10.1.19 ונכנס לתוקף ביום 10.10.19. הסעיף קובע כי משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנהלי רשויות החקירה ובהנחיות היועמ"ש. עוד קובע הסעיף כי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות, אלא בהסכמת היועמ"ש.

2. הנחיית היועמ"ש הרלבנטית לענייננו היא הנחייה מס' 4.1202 שעניינה "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (להלן: "ההנחייה"). ההנחייה נכנסה לתוקף בחודש אוגוסט 2011 ומטרתה "לסייע במידת האפשר בקיצור הזמן הנדרש להכנת כתבי אישום בפרקליטות המדינה ובמשטרה" (סעיף 1(ו) להנחייה). ההנחייה עודכנה בחודש מרץ 2020 ולאחר מכן, פעם נוספת, בחודש ינואר 2021.

סעיף 4.א. להנחייה קובע שפרק הזמן הקצוב להגשת כתב אישום בתיקים שעניינם עבירות מסוג פשע, שדין עד 10 שנות מאסר, הוא 18 חודשים (להלן: "פרק הזמן הקצוב") וכי מניין התקופה יחל ביום קליטת התיק בתביעה ויסתיים בקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין או סגירת תיק.

סעיף 4.ג. להנחייה מונה את העילות שבהתקיימן יעצר מניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק. בין העילות - התקופה שממועד הודעה לחשוד על אפשרות הגשת בקשה לשימוע ועד למועד האחרון לקיום השימוע וכן פרק הזמן שנדרש לשם קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן בהתאם לתקנה 4 לתקנות המבחן. קרי, פרקי הזמן שבין מועד מתן הודעה על הזכות לשימוע ועד למועד האחרון לקיומו (אלא אם עלה על 6 חודשים) ופרק הזמן הנדרש לשם עריכת תסקיר שירות המבחן, לא יובאו במניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק.

סעיף 4.ד. להנחייה מפרט מדרג של שלושה סוגי חריגה ממסגרת הזמנים הקצובה לטיפול בתיק ומונה את השיקולים שישמשו להחלטה על חריגה כאמור.

דין והכרעה

3. כדי לבחון את טענות הנאשם בתיק דנן, אפרט להלן, לשם הנוחות, את המועדים הרלבנטיים לדין בענייננו:

תאריך	האירוע
2.1.21	מועד ביצוע העבירות
24.6.21	קליטת התיק בפרקליטות (מועד שבו התיק נחתם בחותמת "התקבל")
4.9.22	פניה לשירות המבחן מכח תקנה 4 לתקנות המבחן
6.7.23	קבלת עמדת שירות המבחן
28.11.23	מתן ארכה ראשונה בדיעבד על ידי פרקליטת המחוז למשך 3 חודשים
30.1.24	שליחת מכתב יידוע לנאשם
17.3.24	תום המועד לקיום שימוע
18.4.24	מתן ארכה שניה בדיעבד על ידי פרקליטת המחוז למשך 3 חודשים
1.5.24	הגשת כתב האישום
16.6.24	מועד אחרון להגשת כתב אישום (בהתאם לאורכה השניה)
4.	בחינת הנתונים והמועדים המפורטים לעיל מובילה לכלל מסקנה כי המאשימה מילאה אחר ההנחייה ולכן, דין טענותיו של הנאשם להידחות. אסביר.

כמצוין לעיל, התיק נקלט אצל המאשימה ביום 24.6.21, קרי, בהתאם להנחייה, היה עליה לסיים את הטיפול בו בחלוף 18 חודשים לכל המאוחר - עד ליום 24.12.22.

אלא שבמקרה דנן שני אירועים עצרו את מניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק - פניה לשירות המבחן מכח תקנה 4 לתקנות המבחן והליכי יידוע/שימוע. הפניה לשירות המבחן נעשתה ביום 4.9.22 ועצרה את מניין התקופה למשך 10 חודשים. היינו, בהתאם להנחייה, היה על המאשימה לסיים את הטיפול בתיק עד ליום 24.10.23.

המאשימה לא סיימה את הטיפול בתיק עד המועד האמור ובנסיבות, הפרקליט המטפל פנה לפרקליטת המחוז בבקשה להארכת פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק ב-3 חודשים (להלן: "בקשת ההארכה הראשונה"). הפניה לפרקליטת המחוז נעשתה ביום 28.11.23, בחלוף כ-30 ימים מתום פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק.

סעיף 4.ד(1) להנחייה קובע כי במקרה שבו פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק עומד להסתיים ולא עלה בידי תובע להשלים את הטיפול בתיק, על התובע לתעד את החריגה מפרק הזמן הקצוב, תוך פירוט הטעמים לה ולהעביר את הדיווח מבעוד מועד לפרקליט המחוז. נקבע כי במקרה כזה יוארך פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק בתקופה של עד 6 חודשים. עוד קובע הסעיף: "יודגש, כי במקרה שבו לא עמד התובע בחובת הדיווח לפרקליט המחוז [...] לפני תום התקופה הקצובה לטיפול בתיק, יידרש התובע לאישורו בדיעבד של פרקליט המחוז [...] לשם הארכת זמן הטיפול בתיק, וזאת בהתאם להסדר הקבוע להלן בפרק 4(ד)(2) להנחיה זו".

סעיף 4.ד(2) להנחייה קובע: "פרקליט המחוז [...] רשאי להאריך את התקופה הקצובה לטיפול בתיק החקירה שביחידתו ב-6 חודשים נוספים לכל היותר, מעבר לתקופת ההארכה המנויה בסעיף 4(ד)(1) לעיל, וזאת אם מצא כי קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הארכה כאמור [...] אישור פרקליט המחוז [...] יתועד בתרשומת התיק, וינתן על בסיס בקשה בכתב של התובע המטפל [...], אשר תועבר זמן מספיק לפני תום התקופה שמעבר לה נדרש אישורו של פרקליט המחוז [...] יודגש, כי במקרה שבו לא ניתן אישורו של פרקליט המחוז [...] לפני תום תקופת החריגה הראשונה מן התקופה הקצובה לטיפול בתיק (קרי, התקופה המנויה לעיל בפרק 4(ד)(1)), יידרש אישורו בדיעבד של המשנה לפרקליט המדינה לשם הארכת זמן הטיפול בתיק, וזאת בהתאם להסדר הקבוע להלן בפרק 4(ד)(3) להנחיה זו".

עינינו הרואות, כי סעיף 4.ד(1) להנחייה מקנה לפרקליטת המחוז סמכות להאריך את פרק הזמן הקצוב ב-6 חודשים, אף אם ההארכה ניתנת בדיעבד, ככל שפרקליטת המחוז מצאה שיש הצדקה לכך. בענייננו, בקשת ההארכה הראשונה מפרטת את הנימוקים להארכה ובהתבסס על אותם נימוקים פרקליטת המחוז נתנה הארכה של 3 חודשים, כפי שהתבקשה.

יוצא אפוא, שלאחר ההארכה, היה על המאשימה להגיש את כתב האישום עד ליום 24.1.24, ברם היא לא עשתה כן וביום 30.1.24 שלחה לנאשם מכתב יידוע.

אני ערה לטענת ב"כ הנאשם שלפיה בתיקים מסוג זה אין חובת יידוע, ברם, על בסיס הנימוקים המופיעים בבקשה ההארכה הראשונה (שעיקרם מהות העבירות המיוחסות לנאשם ונסיבות ביצוען), אני סבורה שיש להוכיח את המאשימה על שנקטה הליך שלא היתה מחויבת לנקוט.

הליכי היידוע/שימוע הסתיימו ביום 17.3.24. קרי, אותם הליכים עצרו פעם נוספת את מניין פרק הזמן הקצוב למשך כחודש ומחצה - עד יום 10.3.24.

גם הפעם המאשימה לא עמדה במועדים הנקובים בהנחייה וביום 18.4.23 פנה הפרקליט המטפל בתיק לפרקליט המחוז בבקשת הארכה נוספת למשך 3 חודשים (להלן: "בקשת ההארכה השנייה"). גם בבקשת ההארכה השנייה פורטו הנימוקים להארכה המבוקשת ופרקליטת המחוז נעתרה לבקשה, האריכה את פרק הזמן הקצוב ב-3 חודשים נוספים, קרי, עד ליום 10.6.24 ובסופו של יום כתב האישום הוגש ביום 1.5.24.

5. ב"כ הנאשם טוענת כי פרקליטת המחוז חרגה מסמכותה כשהאריכה את פרק הזמן הקצוב פעם נוספת, בהפנותה לסעיף 4.ד. (2) להנחייה.

לאחר שבחנתי את לשון סעיף 4.ד להנחייה, על שלל סעיפיו הקטנים, אני סבורה כי דין הטענה להידחות, ואנמק. כאמור, סעיף 4.ד. להנחייה מפרט מדרג של שלושה סוגי חריגה ממסגרת הזמנים הקצובה לטיפול בתיק. החריגה הראשונה, בת 6 חודשים לכל היותר - מצריכה דיווח של הפרקליט המטפל לפרקליט המחוז טרם תום פרק הזמן הקצוב או מתן אישור בדיעבד על ידי פרקליט המחוז, אם מצא הצדקה לכך; החריגה השנייה, בת 6 חודשים נוספים לכל היותר - מצריכה אישור של פרקליט המחוז טרם תום פרק הזמן הקצוב או מתן אישור בדיעבד על ידי המשנה לפרקליט המדינה, בהתקיים טעמים מיוחדים שמצדיקים הארכה; החריגה השלישית, בת 18 חודשים נוספים לכל היותר (בפרקי זמן קצובים של עד 6 חודשים בכל פעם) - מצריכה אישור מראש של המשנה לפרקליט המדינה, לפני תום פרק הזמן הקצוב או מתן אישור בדיעבד על ידי פרקליט המדינה.

למקרא לשון הסעיף, על שלל סעיפיו הקטנים ומדרגי החריגה השונים שהוא מאפשר, עולה כי לפרקליט/ת המחוז הסמכות להאריך בדיעבד את פרק הזמן הקצוב עד תקופה של 6 חודשים, בין אם בפעימה אחת ובין אם במספר פעימות קצובות ורק בחלוף התקופה האמורה, מועברת הסמכות אל המשנה לפרקליט המדינה. במקרה דנן, פרקליטת המחוז הפעילה את סמכותה, אלא שהיא עשתה זאת לשיעורין, בכך שהאריכה את פרק הזמן הקצוב בשתי פעימות בנות 3 חודשים כל אחת. על כן, בניגוד לטענת ההגנה, לא היה מקום לפנות לקבלת אישור המשנה לפרקליט המדינה בבקשת ההארכה השנייה. מסקנה זו מתיישבת עם הרציונל שעומד בבסיס ההנחיה ובחלוקת האישורים לפי דרגת הסמכות המאשרת - בחינה ומעקב אחר תקופת הטיפול המתמשכת ולא אחר מספר האישורים הניתנים (השוו על דרך ההיקף: ב"ש (ת"א) 90842/04 משטרת ישראל נ' סבג אמיר (8.3.04), על ההפניות שם. שם אמנם נדונה הסמכות להאריך לשיעורין מעצר מכח סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, ברם אני סבורה כי ניתן להקיש מהדברים לענייננו).

סוף דבר

טוב הייתה עושה המאשימה לו פעלה באופן נמרץ יותר, מבלי להמתין לדקה ה-90, שלא לומר 95, בטרם פניה לשירות המבחן או בטרם הארכת פרק הזמן הקצוב וכיוצ"ב. עם זאת, בחינת המועדים הרלבנטיים לדיון אל מול ההנחייה מובילה לכלל מסקנה כי בסופו של יום כתב האישום הוגש שלא תוך חריגה מההנחייה.

על כן, הריני דוחה את בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום נגדו.

ניתנה היום, א' כסלו תשפ"ה, 02 דצמבר 2024, בנוכחות הצדדים.